INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

SANTIAGO DE YESTE BERNABEU

„IN APRILIE VOI FI IN DELTA DUNĂRII“

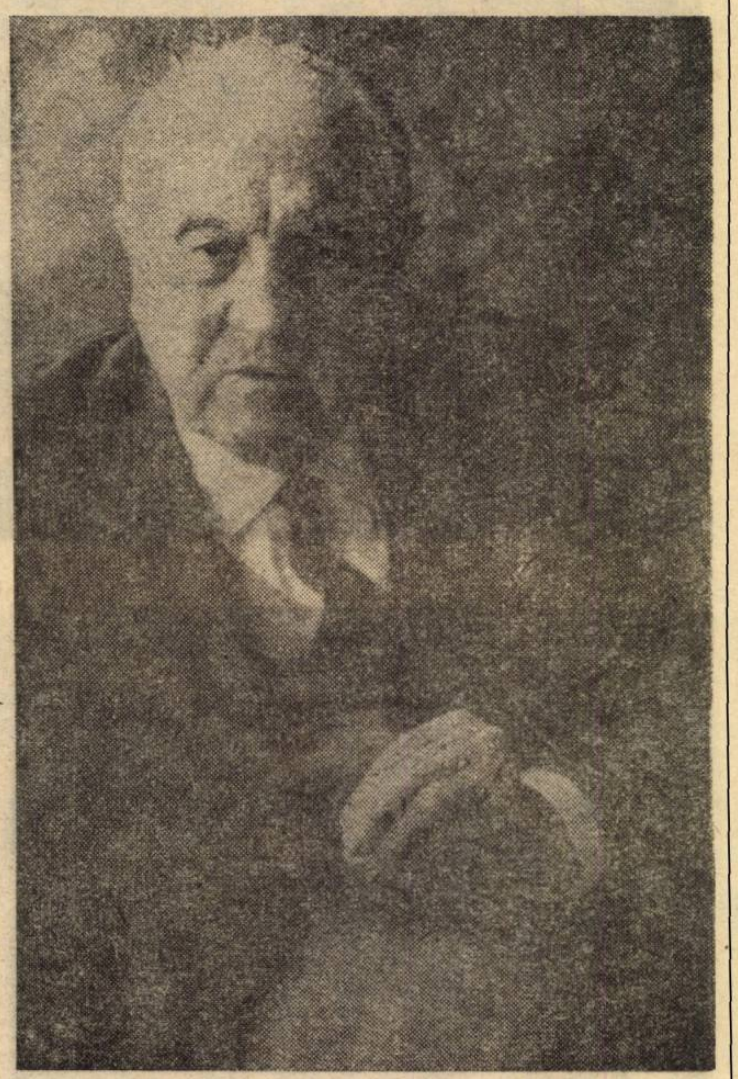

● REAL 1966, REALUL INIMII MELE ● JUCĂTORUL CEL MAI IUBIT ? JUCĂTORUL DE REZERVĂ ● PITEȘTIUL ȘI PITEȘTENII NE-AU LĂSAT CU GURA CĂSCATĂ ● UN SECRET AL LUI MUNOZ ȘI AL MEU : NE PLACE TERIBIL DOBRIN !

Cu imensul trabuc în colțul gurii, cu panglica roșie-albastră a „Legiunii de onoare“ la butonieră, cu mersul de om în plină putere, cu privire neobosită de tînăr, Santiago de Yeste Bernabeu, **apare pe strada mare a Piteștiului, „Corso“-ul de atîția ani al orașului ajuns astăzi un campion al industriei noastre, ca o figură familiară, ca unul dintre miile de argeșeni care își fac acolo siesta în această după-amiază de octombrie. Președintele lui Real Madrid își poartă cu vioiciune și umor cei 78 de ani. Piteștiul e una dintre nenumăratele lui halte de-a lungul și de-a latul pămîntului, dar una care va pune un dar frumos în imensul sac de amintiri al lui** Don Santiago, **decanul de vîrstă și de funcție al tuturor președinților de cluburi de pe glob. Are 28 de ani de proprietate a fotoliului de conducere al Realului unde, la 16 ani, debuta în postul de inter dreapta și nu fără succes.**

★

— Senor Santiago, dețineți probabil secretul reușitei în materie de dirijare a unui club.

— E prea mult spus un secret. Adevărat rostit e doar o experiență. Mi-am dat seama că pentru un conducător al acestei frînturi de viață, așa de gingașă cum este viața unui club sportiv, principalul este să găsească unde apare punctul nevralgic și să știe să pună totdeauna degetul pe această rană. La asta s-a redus, în fond, întreaga mea activitate la Real Madrid de care, cu toate rugămințile înlăcrimate ale soției și ordinele medicilor, nu mă pot despărți.

— Dar o să ne spuneți totuși „rețeta fabricării“ marelui Real Madrid care domina fotbalul european și chiar al lumii, în urmă cu zece ani ?

— Prima condiție, îndeplinită în anii 1958—1966, era aceea că echipa noastră avea un nucleu de jucători autohtoni foarte dotați, legați puternic sufletește de club. Și cu ei am făcut plecarea spre marea echipă. A doua etapă a operației a fost aceea foarte cunoscută de obținere a unor jucători de superclasă din aproape toată lumea. Acum, cînd priviți înapoi la cea mai bună Real Madrid din toate timpurile, veți crede poate că alegerile noastre erau dictate numai de criterii tehnice. Dar n-a fost așa. Noi am urmărit să aducem sub tricourile Realului nu numai jucători foarte mari, ci, poate mai înainte de asta, fotbaliști foarte populari, foarte iubiți. Știam că Argentina îl divinizează pe Di Ștefano și aducîndu-l la Real am realizat automat operația obținerii a cel puțin 500 000 de suporteri din America de Sud. Știam că Franța întreagă trăiește pentru Kopa și Franța fotbalistică a devenit marea noastră susținătoare cînd micuțul dribler de la Reims a îmbrăcat tricoul alb al clubului nostru. La fel am judecat și în cazurile Santamaria, cînd am cîștigat Uruguayul, sau cu Dominguez cînd am atras printre simpatizanții noștri și cealaltă jumătate a Argentinei, aceea care nu-l iubea poate, pe Di Ștefano. Împușcînd doi iepuri cu un singur glonte am ajuns ca victoriile Realului să aibă un ecou de două ori mai mare decît l-ar fi avut, să zicem, utilizînd jucători de peste hotarele Spaniei, dar numai dintr-un singur continent.

— Înțelegem din asta, senor Bernabeu, că formația aceea care își făcea o distracție din a cîștiga cupele campionilor europeni v-a rămas și cea mai dragă.

— Nu. O să vă mire, sigur, cînd o să vă răspund că echipa Realului pe care am iubit-o cel mai mult e formula 1966, aceea care cîștiga „Cupa campionilor europeni“ în finala cu Steaua roșie Belgrad. O să înțelegeți de ce, atunci cînd o să vă reamintiți că formația aceea era crescută de noi. Sigur că de un Di Ștefano sau de un Santamaria mă leagă amintiri înduioșătoare și niciodată n-o să le putem nega marile contribuții la faima Realului. Dar atunci cînd ajungi să-ți faci o echipă numai cu ceea ce ai crescut în clubul tău, ei bine, atunci satisfacția lasă cele mai frumoase urme în minte și inimă. Noi am lansat atunci pe arena celebrității europene pe Amancio și Grosso, pe Velasquez și Pirri, pe De Fellipe și Serena. Era o reușită în materie de reconstruire a unei echipe în care, o spun și acum cum o spuneam și atunci, n-aș fi crezut în clipa în care am decis să renunțăm la importul de jucători pentru a ne întoarce grija și atenția către talentele generației de fotbaliști spanioli aflată în urcare.

— Nu știu dacă nu greșesc din nou, deci, crezînd că jucătorul de la Real pe care l-ați admirat, l-ați prețuit cel mai mult se găsește în acest grup al talentelor descoperite de Miguel Munoz, inamovibilul dumneavoastră antrenor.

— Greșiți iarăși. Jucătorii pentru care am cea mai mare simpatie, pe care-i compătimesc și îi prețuiesc, chiar cu o bună doză de slăbiciune, sînt rezervele. Nimic nu mă impresionează mai mult și nu mă doare mai mult decît suferința așteptării acestor băieți care trebuie să învingă în fiecare duminică dezamăgirea și descurajarea și, de luni, să ia de la capăt cursa speranței. La noi, la Real, exista un extrem aproape de perfecțiune, îl chema Bueno, dar nu știu dacă a jucat de cinci ori în vreo cinci ani pentru că adversarii lui de post se numeau Kopa și Gento. Ei bine, în fiecare nou început de stagiune decizia menținerii lui Bueno în lotul nostru reprezenta pentru mine cea mai dureroasă clipă a anului și, după patru victorii ale tăriei sufletești a întregului comitet director de la Real, la a cincea discuție a cazului, ne-am lăsat învinși și Bueno a plecat spre alte zări, înconjurat de toată simpatia noastră, de toată admirația noastră. Din totdeauna m-am ocupat, de aceea, mai mult de rezerve decît de titulari, simțind totdeauna drama de pe banca din marginea terenului, unde și eu am stat de multe ori în anii adolescenței.

— Socotiți fotbalul actual drept o consecință logică a evoluției metodelor de antrenament ?

— Într-un fel, da. Era și imposibil ca fantastica revărsare de mijloace moderne întrebuințate în antrenament să nu determine avantajul jocului în forță, deci al calităților pe care le poți îmbunătăți prin antrenament, în defavoarea jocului foarte tehnic, făcînd apel mai întîi la mijloacele specifice fotbalului. A existat curbă tare periculoasă, în cursa asta în timp ; din fericire înregistrăm o redresare prin apariția celor două echipe de superclasă ale fotbalului realist și viguros, selecționata R. F. a Germaniei și, mai cu seamă, Ajax.

— Apropo de Ajax, dacă ați avea o sticluță cu elixirul fermecat al lui Faust și ați face din Di Ștefano, Kopa, Gento, Rial, Santamaria și ceilalți niște flăcăi în plină vigoare. Dacă ați prezenta, deci, marele Real de odinioară, în fața marelui Ajax de astăzi cine ar avea cîștig de cauză?

— Mi-e imposibil să-mi închipui ce reacții ar avea una față de alta două formații așa de diametral opuse sub absolut toate aspectele. Sigur, cum spuneam, există această reprezentare cu multe note de virtuozitate, a fotbalului modern prin ceea ce realizează fotbaliștii vest-germani și olandezi. Dar, ca turnură generală, fotbalul este pîndit încă de pericolul violențelor și al exageratei patimi a suporterilor de club. Există, tot mai accentuat, pericolul arbitrajelor neautoritare și neobiective, care mi se pare că înaintează chiar mai repede decît furia suporterilor orbiți de pasiune. Civilizația ne oferă mijloacele spre a ieși din impas pentru că eu, unul, cred că, spre exemplu, arbitrii trebuie stabiliți prin tragere la sorți în ziua meciului și trimiși cu avioanele în orașele unde au loc jocurile, jocurile de campionat intern, fiindcă ele sînt în primul rînd prejudiciate de insuficiența arbitrajelor.

— Cum v-ați decis să veniți la Pitești ?

— Vă spuneam că am destule împotriviri privind călătoriile mele și o să înțelegeți că uneori capitulez. Acum însă mi-am zis : trebuie să mă duc. Era un meci foarte greu. Și doream sincer să văd România. Știu că și în limba dv există o vorbă : a rămas cu gura căscată. Așa am rămas mai de multe ori aici. Credeți-mă, aș avea și alte mijloace ca să vă flatez. Dar niciodată nu mi-a fost dat să trăiesc clipe de adevărată emoție, cum am trăit luni noaptea — de pildă — la Pitești. Că se poate organiza o găzduire atentă, care să nu scape nimic din ceea ce ar putea face comod și plăcut un sejour, asta o știu foarte bine din propria experiență. Dar la Pitești, în România, am întîlnit mult mai mult decît atît, am întîlnit sinceritate și veritabilă simpatie, lucrurile care-ți merg direct la inimă. Cînd am coborît din automobil, după drumul Otopeni—Pitești, am intrat într-o veritabilă baie de amiciție și de bunăvoință. Era numai un început, totul a fost așa pînă la sfîrșit. Micul meu Santillana, îmi spunea marți seara, după acel spectacol de o generozitate și o ritmicitate uimitoare, pe care ni l-au oferit tinerii artiști de la marele Combinat petrochimic din Pitești, că niciodată nu s-a simțit așa de bine, ca acasă. Iau cu mine o hartă a României, o servietă de prospecte turistice românești și pot să vă anunț că voi fi din nou aici, în aprilie, anul viitor, dar nu pentru fotbal, ci pentru cealaltă inimă a mea, peșcuitul. Mă duc în deltă, va fi tot așa de frumos ca la Pitești, voi fi cu Fernando, prietenul meu din copilărie, și voi cunoaște astfel și altă parte din această țară de oameni generoși și sensibili, cum — v-o repet — n-am întîlnit prea des. Am o singură mare grijă, acum, să fim și noi în stare, la Madrid, să răspundem avalanșei de gesturi sincere și mișcătoare cu care s-a confundat șederea noastră la Pitești. Vreau ca, atît cît voi mai rămîne la președinția Realului, să realizăm întîlniri regulate cu clubul F. C. Argeș pentru că, vă spun acum un mare secret pe care îl mai știe numai Miguel Munoz : îmi place teribil Dobrin și mă încîntă să-l văd jucînd cît mai des.

★

...Cu imensul trabuc în colțul gurii, cu mersul de om în plină putere, cu privirea neobosită de tînăr, Santiago de Yeste Bernabeu ne spune, surîzător, cu multă grijă pentru pronunție, „La revedere“. Și urcă în automobilul ce-l va duce la aeroport.

Eftimie IONESCU

PRIM PLAN

AXENTE

In toată povestea asta cu U.T.A., Axente este unul dintre puținii copii arădeni ai formației de astăzi.

U.T.A. a avut cîndva faima unui leagăn de fotbaliști. A fost vremea lui Jenei și Koszka, a lui Pantea și Petescu. Apoi lucrurile s-au schimbat. Arădenii au luat drumul Capitalei. Leagănul s-a transformat, prin forța împrejurărilor, într-o creșă, unde au început să apară tineri de prin alte părți, printre care și Broșovschi, venit de la Vagonul. Astăzi, în echipa Aradului, arădenii nu sînt prea mulți : Petescu, Domide, și mai ales Axente, acest mai ales *fiind necesar pentru faptul că Axente n-a părăsit niciodată gazonul U.T.A.-ei, în timp ce Petescu a făcut o bucă de cîțiva ani pe la Timișoara și la București, iar Domide a jucat, e drept, fără voia lui, cam șase luni, la C.F.R.-ul Aradului.*

Axente reprezintă efortul de odinioară al Aradului de a se constitui într-o echipă. Axente nu este un Bonhady sau un Farmati, stelele de odinioară ale Aradului. Axente este un Petschovschi mai micuț, care cunoaște foarte bine elementele fotbalului, fără să strălucească prin ruperi de ritm care fac clasa fotbalistului.

Axente este înfățișat în caricatura lui Clenciu lîngă o papiotă care vrea să sugereze meșteșugul țesătoriei. Ideea mi se pare fericită. Axente știe să țeasă, cu îndemînare și cu economie, el fiind jucătorul reprezentativ al stilului echipei arădene.

Axente, fostul junior internațional, a avut un moment favorabil în cariera lui sportivă. Din păcate, în acel moment de răscruce, el a fost victima neșansei, fracturîndu-și piciorul. A urmat o lungă perioadă de convalescență, însoțită de teama că fotbalul nu-i va mai fi accesibil. Dar Axente a revenit, într-o bună zi, pe teren. Coechipierii i-au privit piciorul și au avut un moment de tresărire. Gamba lui Axente era cusută, oferind imaginea unui adevărat fermoir *de cizmuliță.*

Și, totuși, Axente a revenit. A revenit în primul rînd pentru că toți coechipierii lui au vrut asta. A revenit pentru că U.T.A. a simțit nevoia de a regăsi jocul paselor subtile în momentul în care „pintenii înroșiți“ de la Tottenham aveau să anunțe apusul, sperăm trecător, al echipei care eliminase pe Feyenoord.

Viitoarea echipă a U.T.A.-ei va trebui să pornească de la un nou Axente. Aradul e dator să caute în propria sa livadă...

Ioan CHIRILA